

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **multigate a.s.** se sídlem Olomouc, Riegrova 6, v řízení zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2011 č.j. MSK 55974/2011, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Řízení žalobce proti žalovanému o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ve věcech místního poplatku:

- a) ze dne 26.5.2011 č.j. MSK 53612/2011 vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 22 Af 114/2011,
- b) ze dne 1.6.2011 č.j. MSK 54965/2011 vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 22 Af 115/2011,

c) ze dne 25.11.2011 č.j. MSK 94752/2011 vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 22 Af 5/2012,

d) ze dne 18.1.2012 č.j. MSK 129550/2011 a č.j. 158026/2011 vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 22 Af 21/2012, a

e) ze dne 10.4.2012 č.j. MSK 177931/2011 vedené dosud zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 22 Af 79/2012,

se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí.

II. Spojené řízení **bude** nadále **vedeno** pod sp. zn. 22 Af 113/2011.

III. V řízení se **pokračuje**.

IV. Žaloby se **zamítají**.

V. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, jak je označeno v záhlaví tohoto rozsudku.

B.

Soud zjistil, že žaloba je vystavěna na stejných žalobních bodech jako další žaloby žalobce proti témuž žalovanému, uvedené ve výroku I. tohoto rozsudku. Proto soud podle § 39 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), spojil tyto žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí. Uvědomil přitom účastníky, pod jakou spisovou značkou bude spojené řízení nadále vedeno.

C.

Usneseními ze dne 17.5.2013 byla jednotlivá (nyní již spojená) řízení přerušena do pravomocného skončení řízení vedeného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 52/2013.

Uvedené řízení již bylo skončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013 č.j. 2 Afs 52/2013-39.

Odpadla tak překážka, pro níž bylo řízení přerušeno, proto soud podle § 48 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vyslovil, že se v řízení pokračuje.

D.

Žalobce namítá, že:

- 1) ust. § 10a zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném od 16.6. 2010 do 31.12.2011 (dále jen „ZMP“) je protiústavní;
- 2) místní poplatek nelze vůbec stanovit ani vybírat, když poplatku podléhá jen zařízení *povolné* Ministerstvem financí. Žádný zákon však Ministerstvu financí nestanoví pravomoc povolovat jiné technické herní zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak určit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad. Pokud je však právní úprava nejednoznačná, je nutno při jejím výkladu postupovat podle principu *in dubio libertate (mitius)*. Napadenými rozhodnutími zpoplatněná koncová zařízení jako součást funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému jsou přitom Ministerstvem financí pouze *schvalována*. Jedná se o zařízení, která bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku nejsou schopna uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě. Nelze je tak podřadit pod pojem *výherního hracího přístroje* dle § 17 odst. 1 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Tak je žalobci povoleno provozování centrálního loterijního systému s tím, že provozování a umístění koncových zařízení je jen *schváleno*;
- 3) s ohledem na to, že žalobce shora uvedený poplatek zaplatil, vznikl mu na jeho osobním daňovém účtu vratitelný přeplatek ve smyslu § 154 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“);
- 4) ve výroku rozhodnutí správce poplatku I. stupně nejsou uvedeny předpisy, podle kterých bylo rozhodováno (rozhodnutí obsahuje jen odkaz na § 155 d.ř.). Žalobce má za to, že v rozhodnutí absentuje zejména odkaz na příslušnou hmotněprávní úpravu, přičemž z výroku rozhodnutí není ani zřejmé, zda správce poplatku postupoval i podle jiných ustanovení d.ř.;
- 5) obecně závazné vyhlášky, podle kterých bylo rozhodováno, nesplňují požadavky určitosti a srozumitelnosti, navíc upravují některé záležitosti odlišně od zákona. Vyhlášky především stanoví, že poplatková povinnost vzniká okamžikem povolení zařízení Ministerstvem financí. Poplatek však nese název *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*. Povolení a provozování jsou dvě základní podmínky vzniku poplatkové povinnosti, které musejí být splněny současně. Protože žádný orgán nemá pravomoc koncová zařízení žalobce povolovat, jsou předmětné obecně závazné vyhlášky v rozporu se zákonem;
- 6) rozhodnutími č.j. MSK 55974/2011 a č.j. MSK 54965/2011 byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím správců poplatku I. stupně, jimiž bylo rozhodnuto tak, že *„přeplatek Vám nemůžeme vrátit“*, přičemž toto rozhodnutí není ani adresováno žalobci, ale jeho zástupci. Podobně rozhodnutím č.j. MSK 53612/2011 bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správce poplatku I. stupně, který žádost

o vrácení přeplatku *zamítl*. Podle zákona však mělo být rozhodnuto tak, že se žádosti buď *vyhovuje* nebo *nevyhovuje*;

- 7) rozhodnutí č.j. MSK 94752/2011 je nesrozumitelné, když věta obsažená na str. 4 při citaci rozhodnutí správce poplatku I. stupně nedává žádný smysl.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům odkazuje na obsah napadených rozhodnutí a dále uvádí k žalobnímu bodu 2), že žalobce svým chybným výkladem § 50 odst. 3 zákona o loteriích nebere v úvahu, že povolované loterie a jiné podobné hry by bez spojitosti se zařízením, na němž je tato hra provozována, nebylo možno vůbec provozovat (uskutečnit). V rámci jednotlivých druhů loterií a podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování není myslitelné bez toho, že by v povolení nebyla specifikována konkrétní herní zařízení, v jejichž softwaru je zakomponována příslušná hra, a pouze jejichž prostřednictvím lze hru uskutečnit. Jakkoli charakter videoloterijních terminálů neumožňuje jejich podřazení pod definici výherního hracího přístroje (§ 17 odst. 1 zákona o loteriích), nic nebrání jejich podřazení pod širší definici obsaženou v § 2 písm. e) zákona o loteriích, když se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu.

E.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

F.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušných obecně závazných vyhlášek, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. Následně podal žádosti o vrácení zaplacené částky jako přeplatku. Těmto žádostem správci poplatku I. stupně nevyhověli s tím, že na osobním daňovém účtu žalobce nevykazují žádný přeplatek. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, která byla zamítnuta napadenými rozhodnutími žalovaného. V těchto rozhodnutích žalovaný k odvolacím námitkám obdobným žalobním bodům uvedl, že:

- 1) správním orgánům nepřísluší hodnotit ústavnost zákona;
- 2) z hlediska poplatkové povinnosti je rozhodný systém, na kterém je žalobci povolená hra provozována. Nelze totiž směšovat pojmy *hra* a *zařízení, na němž je hra provozována*. Hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému a koncových zařízení jsou funkčně nedělitelná potud, že bez jednotlivých komponentů nelze provozovat hru. Předmětem poplatku je tak nedělitelné spojení jedné centrální jednotky a jednoho koncového zařízení. Každé další koncové zařízení je samostatným (dalším) předmětem poplatku;
- 3) – 4) ve věci samé nedošlo k vedení nalézacího řízení dle § 11 ZMP, které se vede jen v případě, že poplatek není zaplacen řádně nebo včas. Poplatek tak dosud

nebyl vyměřen a v tomto řízení o přeplatku nelze výsledek nalézacího řízení předjímat;

5) ust. § 102 odst. 1 písm. d) d.ř. výslovně neukládá, že by ve výroku rozhodnutí musely být uvedeny všechny předpisy, kterých bylo při rozhodování užito. V posuzované věci jde o procesní rozhodnutí podle § 155 d.ř., který je ve výroku rozhodnutí správce poplatku I. stupně uveden;

6) rozhodnutí správců daně I. stupně obsahují výroky a označení adresáta tak, jak uvádí žalobce;

7) s ohledem na to, že žalobce neoznačil konkrétní text, může soud jen usuzovat, že napadá nesrozumitelnost věty citované žalovaným z rozhodnutí správce poplatku I. stupně těmito slovy: „*nelze konstatovat, že společnost (...) uhrazený poplatek (...) není obec oprávněna vybírat*“.

G.

Soud předně dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobního bodu 7).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Oběma shora citovaným zákonným ustanovením zakládajícím žalobní legitimaci k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je společné, že na aktivní žalobní legitimaci lze usuzovat jen při zkrácení žalobce na jeho právech.

Aniž by proto soud řešil otázku, zda je nesprávná citace (slovo *společnost* mělo být zřejmě citováno jako *společností*, kdy věta *nelze konstatovat, že společností uhrazený místní poplatek není obec oprávněna vybírat* již smysl dává) procesní vadou či nikoli, zabýval se nejprve otázkou, zda takový postup může žalobce zkrátit na jeho právech.

Z obsahu žaloby je zjevné, že žalobci bylo zřejmé, o čem žalovaný rozhodnutím č.j. KUOK 94752/2011 rozhodl a v jakém kontextu a smyslu uvedenou citaci použil. Z toho je evidentní, že nastolená situace nezabránila žalobci se postupu správních orgánů v obou posuzovaných případech bránit, příp. jej ani jinak nezmátla.

Nedošlo tak k dotčení žalobce na jeho právech a – pokud by soud případně dospěl k závěru o tom, že předmětná nesprávnost citace je procesní vadou – bylo by pouhým formalismem toliko pro tento důvod rozhodnutí č.j. KUOK 94752/2011 rušit.

H.

Z obdobných důvodů je nedůvodný i žalobní bod 6).

Ať už byly výroky správců poplatku I. stupně formulovány jakkoli, je z nich zjevná vůle těchto správců daně místní poplatek žalobci nevrátit, tj. žádosti nevyhovět.

Namítané formulace pak žalobce nijak nezmátly tak, že by proti rozhodnutím správců poplatku nepodal odvolání, apod., proto ani případnou nesprávnou formulací výroku nedošlo k poškození žalobcových práv.

Je jistě nešťastné, že Městský úřad Bruntál adresoval své rozhodnutí zástupci žalobce, aniž by přitom jakkoli ve výrokové části rozhodnutí uvedl, že se jedná právě o zástupce žalobce. Tato skutečnost je však zcela evidentní z odůvodnění jeho rozhodnutí a ani tato skutečnost žalobci nezabránila podat řádné odvolání.

Na tomto místě krajský soud zdůrazňuje, že předmětem jeho přezkumu je správní řízení jako celek, včetně řízení odvolacího, kdy po vydání rozhodnutí o odvolání žalovaným již nemůže být o adresátu rozhodnutí zcela žádných pochyb.

Nedošlo tak k dotčení žalobce na jeho právech a – pokud by soud případně dospěl k závěru o tom, že namítané nesprávnosti jsou procesními vadami – bylo by pouhým formalismem toliko pro tento důvod napadená rozhodnutí rušit.

I.

Namítá-li žalobce protiústavnost § 10a ZMP [žalobní bod 1)], krajský soud konstatuje, že nálezem ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl Ústavní soud návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a ZMP, in eventum na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. podaný z obdobných důvodů, jaké uplatňuje žalobce v žalobě. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela ZMP provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud závěry Ústavního soudu respektuje, když podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

J.

Krajský soud se dále zabýval posouzením dílčí otázky, zda lze pod pojem *jiné technické herní zařízení* podřadit i stěžovatelem provozované *videoloterní terminály* [žalobní bod 2)].

Žalobce tvrdí, že pokud je jiné technické herní zařízení (dále jen „JTHZ“) upraveno ve stejném ustanovení zákona jako výherní hrací přístroje (dále jen „VHP“), půjde z povahy věci o takové zařízení, které je VHP podobné či příbuzné, přesto však o VHP nejde, a to s ohledem na jeho jiné technické parametry či funkce. Dále dovozuje, že je-li VHP kompaktním a funkčně nedělitelným zařízením, které je schopno uskutečnit všechny fáze sázkového procesu (od vkladu finančních prostředků do hry, přes uzavření sázky, další průběh hry až po její výsledek), měl by být schopen tyto funkce zastat také videoloterijní terminál (dále jen „VLT“); ten však je pouhým zobrazovacím zařízením, protože k vygenerování výhry či prohry dochází v centrálním loterijním systému (centrální řídicí jednotce).

Krajský soud se ztotožňuje se žalobcem potud, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi VHP a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi „moderním typem“ VHP. Pak se ovšem nutně nabízí otázka, proč by zákonodárce tuto novou kategorii přístrojů vůbec zaváděl a samostatně ji zpoplatňoval (postačilo by případně novelizovat definici VHP uvedenou v § 17 odst. 1 zákona o loteriích). Nelze totiž přehlédnout, že kromě zmiňovaného funkčně-technického hlediska má význam i vnímání VHP či VLT jejich běžnými uživateli. Soud má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loterijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLT; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6.5.2013 sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích.

Vzhledem k tomu, že zavedení této nové kategorie zpoplatňovaných zařízení bylo výsledkem pozměňovacího návrhu Senátu v rámci projednávání zmiňovaného zákona, není možné zjistit bližší úmysly zákonodárce z důvodové zprávy. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012) je však zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na naposledy zmíněná zařízení nárůst počtu VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit.

Místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení ve smyslu § 10a ZMP tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevítá). Soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení, ve srovnání se stávajícími VHP, neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitého právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat.

Výklad předestřený žalobcem vychází z významně formalistických až technických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem.

Lze proto přijmout dílčí závěr, a sice, že *interaktivní videoloterní terminál* lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a ZMP. Krajský soud přitom pokládá tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícery možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

Poté, co byl vyložen pojem *jiné technické herní zařízení*, je nutné posoudit naplnění druhé podmínky pro vznik poplatkové povinnosti dle § 10a odst. 1 ZMP, a sice, zda je toto JTHZ Ministerstvem financí *povoleno*, respektive *povolováno*.

Žalobcova argumentace stojí na názoru, že Ministerstvo financí v současné době povoluje v režimu jakéhosi zbytkového zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích pouze *loterie a jiné hry*, přičemž touto *jinou hrou* se v jeho případě rozumí hra, kterou provozuje prostřednictvím Centrálního loterijního systému tvořeného centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a koncovými zařízeními (VLT); ty ovšem, dle jeho názoru, nelze s pojmem hry jako takové ztotožňovat.

Soud verifikuje žalobcův názor, že pojem *loterie nebo jiná hra* nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem *interaktivní videoloterní terminál*. Zatímco první sousloví

představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Na rozdíl od žalobce však zdejší soud vnímá ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení *jiné hry*, kam spadá i žalobcem provozovaná hra, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by žalobce požádal o rozšíření počtu VLT

nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímou) a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nepříčí podstatě povolování těchto specifických činností.

Z výše uvedených důvodů soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede

při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatele označit za příznivější, zásada *in dubio pro libertatum*, na jejíž dodržení stěžovatel naléhal, nedostala prostor pro svou aplikaci.

Jak bylo shora uvedeno, místní poplatky byly žalobcem zaplacený po právu, proto nemohla být porušena zásada legality či zneužití pravomoci, tím méně je pak možno dospět k závěru o nicotnosti rozhodnutí z důvodu nedostatku právního podkladu.

K.

Z nedůvodnosti žalobního bodu 2) je pak evidentní, že žalobci nemohl jím nastíněným mechanismem vzniknout vratitelný přeplatek, a proto je nedůvodný i žalobní bod 3).

L.

Co se týče nutnosti uvést ve výrokové části právní předpis, podle něhož bylo rozhodováno [žalobní bod 4)], má zdejší soud za to, že účelem tohoto ustanovení není uložit správním orgánu povinnost vyjmenovat všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována či jen pouze jakýmkoli způsobem dotčena (což by v případě těch procesních nebylo prakticky proveditelné), ale umožnit adresátovi daného rozhodnutí identifikovat právní normy, jejichž dispozice, příp. hypotéza, byla naplněna, a právní normy, z nichž plyne případná sankce. V daném případě bylo v záhlaví rozhodnutí správce poplatku vždy uvedeno, že rozhodl v souladu s § 155 d.ř., ve výrokové části napadených rozhodnutí pak bylo uvedeno, že žalovaný rozhoduje o odvolání dle § 116 odst. 1 d.ř. Požadavek zákona by byl přitom naplněn i tehdy, pokud by žalovaný pouze konstatoval, že rozhodoval podle daňového řádu. Konkretizace ustanovení tohoto zákona byla nad rámec zákonného požadavku

na tuto náležitost rozhodnutí [§ 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu] a umožňovala žalobci porozumět výroku rozhodnutí.

M.

S ohledem na žalobní bod 5) je třeba dále posoudit, zda místnímu poplatku podléhá pouze provozovaný interaktivní videoloterní terminál nebo je pro vyměření poplatku rozhodné jeho povolení kompetentním orgánem (Ministerstvem financí).

Podle § 10a odst. 1 ZMP platilo, že *„poplatku ... podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“* Toto zákonné znění převzaly i žalobcem zpochybňované obecně závazné vyhlášky, proto z textu zákona nevybočily.

S žalobcem lze částečně souhlasit v tom, že znění citovaného ustanovení § 10a ZMP je do určité míry nejednoznačné, protože zatímco jeho první část hovoří o poplatku za *provozovaný* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení [podobně srov. též ustanovení § 1 písm. g) stejného zákona]; dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý *povolený* hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Krajský soud však připomíná, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce.

Ostatně finanční zatížení některých aktivit bez ohledu na jejich faktické využívání není v právním řádu ojedinělé. Za příklad lze uvést povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (tzv. povinné ručení), kdy rozhodujícím kritériem je vlastnictví vozidla a nikoli fakt, zda je dané vozidlo skutečně provozováno. Z místních poplatků pak podobně poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů musí platit též osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům [srov. § 10b písm. b) ZMP] a není rozhodné, zda v daném místě nějaký odpad vyprodukuje či se vůbec v dané nemovitosti zdržuje. Stejně tak může být místní poplatek za výherní hrací automat vybírán též za přístroj povolený a není nezbytné jeho faktické uvedení do provozu. Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře též Ústavní soud, který konstatoval, že *každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Samo gramatické znění citovaného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn. že zde není prostor*

např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. (I. ÚS 249/99).

Pokud tedy obecně závazné vyhlášky stanovily za rozhodnou skutečnost povolení daného automatu Ministerstvem financí, nepřekročily takto zákonné meze své normotvorby.

Soud samozřejmě nikterak nerozporuje, že obce mohly stanovit i jinou rozhodnou skutečnost pro vznik této poplatkové povinnosti. Obce jsou oprávněny zakotvit určitý poplatek v méně invazní míře oproti rozsahu předpokládaném v zákoně, ale naopak nemohou zákonné hranice překročit, protože takovýto postup by musel být brán za porušení zásady vázanosti zákonem. Pokud se však žalobcem rozporované obecně závazné vyhlášky přidržely doslovného znění ustanovení zákona, nelze jejich obsah nikterak relevantně právně zpochybňovat.

Ani zde nelze stěžovateli přisvědčit v námitce o porušení zásady *in dubio mitius*, neboť žalobcův výklad vychází z významně formalistických až technologických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem ani předchozí judikaturu. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým soudem či správcem poplatku.

N.

S ohledem na skutečnost, že všechny žalobní body byly shledány nedůvodnými, krajský soud žaloby podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení podle obsahu spisu žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 30. ledna 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu